

# Noční Vtáci a Tiene Ulice

## časť druhá

Svenol Liotén, ako vždy upravený a vyčesaný, sa predieral malými a zväčša neznámymi uličkami Zeleného Mesta. Na sebe mal hnedú uniformu a to aj napriek tomu, že ešte nebol čas jeho nočnej služby. Slnko ešte žiarilo na tmavomodrej oblohe a práve sa začínalo skrývať za strechy domov, ktoré do ulíc vrhali dlhé tieň. Deň sa pomaly končil. Svenol sa dnes rozhodol vyraziť von o čosi skôr. Mal namierené do malého farmárskeho obchodu, ktorý spolu s Eteranom objavili počas poslednej služby. Viedol do skrýše zlodejov, ktorí si hovorili Tiene Ulice.

Kráčal mestom akosi neprítomne. Nevedel z hlavy vyhnúť prenádhernú tvár tej mladej ženy. Nechal ju utiecť aj napriek tomu, že celkom zjavne patrila k tej zlodejskej bande. A že toho nakradli poriadne veľa. Keď truhlice plné lupu odniesli spolu s Eteranom a ďalšími éteristami do budovy úradu, nestíhali sa čudovať. Za také bohatstvo by sa nehanbili ani najbohatší mešťania. Taktiež premýšľal o pôvode toho záhadného prášku, ktorý dokázal narušiť spojenie s éterom.

Po niekoľkých chvíľach sa dostal na ulicu, ktorou sa rozliehal krik hrajúcich sa detí. Tu niekde sa nachádzal aj malý obchodík. Ľudí to nebolo mnoho. Pred dverami do jedného z domov postávali dve staršie ženy a zhovárali sa. V tejto časti mesta bývali obyčajní ľudia – ani bohatí, ani chudobní.

Svenol zamieril priamo k farmárskemu obchodu. Odkedy ho odhalili, nikto sa v ňom neukázal. Prišiel k malému oknu a nazrel dnu. Vnútri to zívalo prázdnotou. Na drevených regáloch sa kopila zelenina a ovocie. Svenol prešiel ku dverám a stlačil kľučku. Boli zamknuté. Zaklopal, no odpoveďou mu bolo ticho.

Poobzeral sa hore dole po ulici. Vtedy si všimol roľníka. Keď sa ich pohľady stretli, muž ostal stáť na mieste ako prikovaný. Potom sa prudko otočil a rýchlym krokom kráčal preč.

To bolo pre skúseného éteristu až príliš podozrivé. Spojil ruky pred hrudou a siahol po éteri. Ulicou sa ozval hlasný tresk. Niekoľko obyvateľov nazrelo z okien. Svenol vyrazil vpred tak rýchlo, že si ho ľudia ani nestihli všimnúť. Utekal za podozrivým farmárom. Mihnutím oka bol pri ňom.

„Kam sa ponáhľame?“ spýtal sa roľníka. „Máš snáď strach z éteristov?“

Farmár sa otočil a vystrašene hľadel na Svenola. „Ja... Ja som nič neurobil,“ bránil sa.

„Nikto netvrdí, že si niečo urobil,“ spustil Svenol a zapichol mu do hrude prst. „Ale prečo si dal na útek, keď si ma uvidel?“

„Nedal som sa na útek,“ prehovoril roľník. „Len som zistil, že som v zlej uličke.“

Svenol mu vylepil jednu výchovnú pozu ucho. „Neklam.“

Farmár nasucho preglgol. „No... No dobre,“ rozhovoril sa. „Mne patrí ten obchod.“

„Tužil som to,“ riekol Svenol. „Pokračuj.“

„Vraj sa tam našlo niečo podozrivé,“ vysvetľoval farmár.

„Počúvaj ma dobre. Prestaň sa tváriť nevinne ako baránok, lebo ťa šmarím do žalára ako tvojich dvoch kumpánov, ktorých sme chytili dole v skrýši.“

Muž len vyvaľoval oči a pozeral sa zo strany na stranu, akoby hľadal kam uniknúť. „Čo... Čo chceš?“ spýtal sa napokon.

„Kde je Shasta?“ vyhrkol pohotovo Svenol a pozorne sledoval jeho reakciu. Zdalo sa, že ho táto otázka zaskočila.

„Neviem,“ odsekol muž. „A neviem ani kto to je.“

Svenol sa rozliadol po ulici. Všimol si pár zvedavých očí v oknách. Dokonca na seba pripútal aj pohľady detí, ktoré sa predtým hrali na druhom konci. Toto teda nebolo vhodné miesto na výsluch.

„Zober ma do obchodu,“ prikázal farmárovi Svenol. „A tvár sa veselo.“

Farmár si vzdychol a prikývol. „Pod,“ odvetil.

Obaja sa vybrali späť ulicou ku dverám obchodu. Farmár sotva stihol otvoriť dvere a Svenol ho už potlačil dnu. V obchodíku vládlo prítmie. Vzduch voňal po zelenine.

Muž prešiel k drevenému pultu a oprel sa oň. „Čo chceš vedieť?“ spýtal sa.

Svenol si zobral z regálu do ruky jablko. „Kde je Shasta?“

„Neviem kto to je,“ odpovedal roľník.

Svenol sa zahryzol do jablka. „Čiernovlasá žena oblečená celá v tmavom. Bola dole v skrýši.“

Farmár mykol plecami. „Ja som tých ľudí nepoznal.“

„A prečo tu majú vchod do skrýše?“

„Dávali mi mince,“ odpovedal farmár. „Vraj si tu chceš prenajať chodbu. Tak povedali.“ Ukázal na dvere za pultom. „Ja od nich ani nemám kľúče.“

„To jablko je dobré,“ poznamenal Svenol a potom hodil očkom po farmárovi. „Čo si to hovoril?“

„Že od tých dverí ani nemám kľúč,“ zopakoval farmár.

Svenol po ňom šmaril jablko. Farmár sa len tak tak uhol. Jablko sa rozpláso o drevené dvere za pultom.

„Ty si myslíš, že som blbec?!“ vykrikol nepríčetne Svenol. „Prešiel som cez tie dvere a boli otvorené!“

„Ja... Ale...“ koktal farmár.

„Čo ale?“ spýtal sa Svenol a zdrapil farmára pod krkom. Pozrel sa mu hlboko do očí a pokračoval: „Povedz mi všetko, čo vieš o Tieňoch Ulice a o Shaste.“

„Dobre, dobre,“ spustil zbabelo farmár a rukami si kryl tvár.

Svenol ho konečne pustil. „Počúvam.“

„Dávali mi mince,“ spustil farmár natlačený k pultu ako myš zahnaná do kúta. „Každú noc som

mal dvere otvoriť a cez deň nechať zamknuté. Nechal som im aj kľúče od môjho obchodu. Nikdy mi nič nezmizlo a ani som tu nikdy nikoho nevidel.“

„Takže ty nevieš,“ spustil Svenol, „že za dverami sú chodby, pivnice a tajné skrýše?“

„Viem,“ odpovedal pohotovo farmár. „Viem, že tam sú. Ale ja som to nevyužíval a tak som to prenajal. Za tie peniaze, čo mi dávali, by som im nechal aj celý obchod.“

„Hovoríš pravdu,“ povedal Svenol. „Ale niečo skrývaš,“ dodal a farmárovi pustil takú na tvár, až to plesklo. Chudák farmár zaletel na dva skoky a zobral so sebou aj regál plný koreňovej zeleniny. Tá sa rozletela po celom obchode. Farmár skončil na podlahe spolu s regálom. Schúlil sa na zemi a bránil sa ďalšej rane.

„Dost,“ nariekal farmár. „Ja za to nemôžem.“

Svenol k nemu prikrečil a pohrdavo si ho premeral. Ten chudák sa skutočne bál. Krčil sa na zemi medzi popadanou zeleninou ako týraný pes.

„Si jedným z nich,“ povedal Svenol.

„Nie,“ bránil sa farmár. „Nie som.“

„Vedel si, že kradnú?“

„Ja... Ja neviem,“ odpovedal farmár. „Niekedy tadiaľto prešli a platili my za to, aby som ich nerušil a aby som bol ticho. Nevedel som, čo tam dole robia a ani čo sú zač.“

„A čo Shasta?“ vyzvedal Svenol. „Čiernovlasá žena.“

„Nepoznám ju,“ ohradil sa farmár. „Skutočne ju nepoznám. Nikoho z nich nepoznám. Mám celú kopu mincí. Zober si ich a daj mi pokoj.“

„Kde ich máš?“

„Tam,“ odvetil farmár a ukázal na pult.

„No ukáž,“ riekol Svenol a prešiel za pult. Vysunul drevenú zásuvku a vytiahol z nej poriadne tučný mešec. „Ty si bohatý človek,“ poznamenal Svenol a potlačil ho. Podľa cinkania bolo jasné, že je plný zlatých mincí.

„Zober si to,“ navrhol farmár.

Svenol otvoril mešec a vzal si len pár mincí. Schoval ich do vrečka. „Zvyšok si nechaj,“ šmaril mešec po farmárovi, až sa mince rozleteli po podlahe. Potom si upravil vlasy, zobral si z regálu ďalšie jablko a zamieril k východu. Vo dverách sa zastavil a otočil sa na farmára. Ten sa zatiaľ pozviechal a práve vstával.

„Odkáž svojim kumpánom, že som im na stope,“ povedal a zahryzol sa do jablka. S plnými ústami dodal: „A na teba si dám veľký pozor.“ Potom vykročil z obchodíku a stratil sa v spleti ulíc Zeleného Mesta.

Mladý éterista prvého stupňa Eteran Naitbird čakal na hlavnej promenáde. Deň vystriedala noc a dláždené centrum mesta ožarovali len éterické svetlá rozvešané v aleji stromov. Do ulíc sa vybrali noční tuláci, farmári či statkári, ale aj dievčatá a dámy. Hostince vítali zákazníkov, obchodníci zo svojich drevených stánkov pokrikovali po okoloidúcich a remeselníci sa snažili zaujať svojou tvorbou priamo na ulici. Na promenáde Zeleného Mesta sa rozbiehal nočný život.

„Hej!“ zakričal ktosi a prilákal na seba Eteranov pohľad. Bol to Svenol Liotén nahodený v hnedej rovnošate a vzorne učesaný.

„Čo dnes?“ spýtal sa Eteran a rozhliadol sa. Minulú noc zažili čosi vskutku zaujímavé. Odhalili skrýšu zlodejov, ktorí sa volali Tíene ulice. Bola medzi nimi aj divoká éteristka, no tej sa podarilo utiecť.

„Musíme zistiť, čo je toto,“ povedal Svenol a poklepal po vrecúšku, ktoré mal prichytené k opasku a pevne zviazané. „Tento prášok ma znepokojuje.“

„Ako to zistíme?“ spýtal sa Eteran.

„No vieš. Najskôr nájdeme pekné dievčatá.“

Mladý Eteran si povzdychol.

Svenol iba mávol rukou. „Ale prestaň. Na dievčatá je vždy čas.“ Rukou si upravil svoje už tak perfektné vlasy. Potom mu oči padli na ženu, ktorá práve prechádzala okolo. Mala pevný, objemný hrudník a šaty s veľkým výstrihom. V žiari éterických svetiel sa skoro každá dievka, či žena, zdala byť pekná. A väčšina aj skutočne bola. Nikde neboli také dievčatá ako v Zelenej Hore.

Eteran neveriacky pokrútil hlavou a strčil do Svenola. „Ja ťa počúvam,“ pripomenul sa. „Čo s tým práškom? Ono je to celkom vážna vec, keď nás dokáže odpútať od éteru.“

„Videl si to?“ spýtal sa nadšene Svenol a laktom šťuchol Eterana. „Videl si tie... tie...“

„Hej,“ prikývol. Pár nocí so Svenolom celkom zmenili jeho pohľad na to, aké to je byť éteristom v službe. Musel však uznať, že v ulici sa vyznal a vedel, ako to chodí.

Svenol konečne odtrhol pohľad od vnadnej ženy a pozrel sa na svojho spoločníka. „Eteran,“ dal sa do reči. „Myslím, že viem, kto nám pomôže s tým práškom.“

„Poviedkár Gestoy?“

„Presne tak.“

„Zase ideme počas služby do hostinca,“ poznamenal Eteran.

Svenol vytiahol z vrečka za hrst mincí. „Neboj sa. Na útratu máme.“

„Kde si to vzal?“ spýtal sa prekvapene Eteran. „Dúfam, že si to neukradol.“

„Ja nekradnem,“ ohradil sa Svenol a potľapkal Eterana po pleci. „To predsa vieš. Ale dary prímam.“

„Ani sa nejdem ďalej pýtať,“ zahundral si popod nos Eteran. Ako poznal Svenola, určite k tým

peniazom neprišiel len tak a tiež mu ich nikto len tak nedaroval.

„Smer Biely Plameň!“ zavelil Svenol a vykročil vpred nočnou promenádou. Eteran sa pustil za ním.

---

Biely Plameň bola honosná taverna v centre hlavnej promenády. Pred dverami do hostinca stáli dva keramické kvetináče s ihličnatými stromčekmi ostrihanými do tvaru gule. Schádzala sa tu vrchná vrstva obyvateľstva. Ceny tam boli vysoké, ale platilo sa za najlepšie jedlo a pitie v celom Zeleno Meste.

Svenol Liotén a Eteran Naitbird vstúpili do Bieleho Plameňa. Múry vykladané bielym kameňom a lesklé podlahy z bieleho mramoru dávali hneď najavo, že na tomto mieste si potrpia na honosnosť.

Osádku tvorili bohatí mešťania v prepychovom oblečení a dámy v pekných šatách. Takmer každé miesto na sedenie bolo obsadené, no aj tak vnútri vládla pokojná atmosféra. Nikto nekričal, nenadával a ani sa nik neváľal opitý po zemi, ako sa stávalo v iných hostincoch. Iba tu a tam sa ozvalo hlasné slovo, či decentný smiech.

Hostí s ľahkosťou obletovali dve pekné dievčatá a za pultom otváral fľaše s vínom štíhly muž v košeli a zástere.

Svenol sa rozhladol po hostinci. Našiel, čo hľadal. Za menším stolom sedel starší muž v tmavomodrom rúchu a s dlhými šedivými vlasmi. Nad hornou perou mal hustý šedý fúz. Za hrubým opaskom ukrýval dve dýky. Bol to poviedkár z krajiny morského národa.

„Gestoy, zdravím ťa,“ prehovoril Svenol, keď pristúpil k stolu.

„Ach, éteristi,“ riekol Gestoy a ukázal na prázdne stoličky pri stole. „Posaďte sa.“

Svenol a Eteran sa posadili k stolu.

„Čo vás sem privádza?“ spýtal sa Gestoy.

„Miestna krása,“ odvetil Svenol a usmial sa na jedno z obsluhujúcich dievčat. Volala sa Pesra. Bola príťažlivá a jej objemný hrudník sa zdúval pod bielou blúzkou.

„A okrem toho?“ pokračoval Gestoy. Veľmi dobre vedel, že sem éteristi nezablúdili len tak.

Svenol zalovil za opaskom a vyložil na stôl malé vrecúško. „Čo je toto?“ spýtal sa.

„No ukáž,“ riekol Gestoy a vzal vrecúško. Opatrne ho otvoril. Nazrel dnu a otriasol sa ako pes, ktorý vybehol z potoka. „Kde ste toto našli?“

„V jednej pivnici,“ odvetil pohotovo Svenol.

„Tak to musela byť veľmi zaujímavá pivnica.“

„To aj bola,“ pokračoval Svenol vo vysvetľovaní. „Tento prach na nás hodili takí, povedzme,

zlodeji. Potom sme nedokázali vycítiť éter.“

„No samozrejme,“ prikývol Gestoy, zaviazal vrecúško a po stole ho šuchol ďalej od seba. „Tento prach je veľmi drahý. Viac nepoviem.“

„Potrebujeme vedieť viac,“ naliehal Svenol.

Gestoy si prezrel svojich dvoch prísediach. Najskôr venoval dlhý pohľad Svenolovi a potom si premeral mladého Eterana. Pohladil sa po brade a prikývol.

„Dobre teda,“ povedal napokon poviedkár. „Ale najskôr mi odpoviete na otázku.“

„Sem s ňou.“

„Čo lieta vyššie ako vtáky a nemá krídla?“ spýtal sa Gestoy.

Eteran sa poškriabal na hlave a zahundral: „No to ani nedáva zmysel.“

„Ale dáva,“ oponoval skúsenejší Svenol. „Len na ten zmysle treba prísť.“

Gestoy si spokojne odpil z pohára. „Len rozmýšľajte. Máte ešte pár chvíľ kým dopijem víno.“

Niekoľko chytil Svenola nežne za rameno. Ten sa otočil a uvidel usmievavú Pesru.

„Čo to dnes bude, Svenol?“ spýtala sa zvodne s úsmevom na perách.

„Pesra,“ spustil Svenol zamyslene, akoby rozumom blúdil niekde inde. „Dones nám bažanta.“

„Fíha,“ čudovala sa Pesra. „Oslavujete niečo? No to je jedno. Hneď to prinesiem.“ Pekná mladá žena sa potom otočila a odišla vybaviť objednávku.

„Čo to?“ čudoval sa Eteran pozerajúc sa na Svenola, akoby padol z jablone. „Žiadne zvädzanie?“

„Premýšľaj,“ nakázal mu Svenol. „Musíme vyriešiť hádanku.“

Oni dumali nad odpoveďou, ktorá nie a nie prísť.

Po chvíli sa objavila pri stole Pesra. V jednej ruke držala tácku s pečeným bažantom. V druhej niesla tri tanieri a na nich spočíval prútený košík s chlebom.

„Tak to tu máte,“ povedala a položila jedlo na stôl. „Dnes to bolo rýchle. Mali ste šťastie. Jeden bol upečený a nachystaný.“ Spoza zástery vytiahla príbory zabalené v červených servítkach.

„Ďakujeme,“ odvetil Svenol.

Pesra sa jemne dotkla jeho ramena a spýtala sa: „Kde ty na to berieš?“

Svenol sa prebral zo svojich myšlienok a pozrel sa na ňu.

„Akože kde?“ opýtal sa.

„Je to tu drahé a vždy máš mince,“ začala Pesra. „Vy éteristi si na takú plácu neprídete. No len sa pozri okolo.“

„No vieš,“ začal Svenol a rozhlíadal sa po Bielom Plameni. Miestna osádka skutočne patrila k tým najbohatším v meste. „Viem si zarobiť,“ dodal napokon.

„Že ty niekde kradneš?“ opätovkala Pesra.

„Nedal by som za neho ruku do ohňa,“ pridal sa Eteran.

„Pesra,“ riekol milo Svenol. „Mračíš sa ako búrka a to ti nepristane.“

„Ja ti dám búrku,“ ohradila sa Pesra.

Svenol odrazu treskol päst'ou po stole, až nadskočil košík s chlebom. „To je ono!“ skríkol a pozrel sa na poviedkára. „Búrka,“ povedal odhodlane. „Oblaky nemajú krídla a lietajú vyššie ako vtáci.“

Gestoy uznanlivo prikývol. „Ty si bystrý človek,“ pochválil ho. „A máš veruže pravdu.“

„No samozrejme,“ pridala sa Eteran. „Že ma to hneď nenapadlo.“

„Vám preskočilo,“ zahundrala Pesra, pokrútila hlavou a pobrala sa preč.

„Takže,“ dal sa do reči Svenol. „Čo ten záhadný prášok?“

„Ten prášok,“ odpovedal Gestoy. „Ten nájdeš len v krajine Morského Národa. Vozí sa cez šíre moria, ale veľmi výnimočne. Tým mám na mysli, že som počul len o jednej dodávke toho prášku. Navyše je neskutočne drahý. Za takéto vrecúško, aké máš ty, by si si mohol kúpiť dom.“

„Kto ho vyrába a z čoho?“ vyzvedal ďalej Svenol.

„Viem toho veľa, ale toto mi je záhadou,“ pokračoval šedivý Gestoy. „Môžem ti však povedať, že tento prášok je tovar, o ktorom vie len veľmi málo ľudí a ešte menej ľudí si ho môže dovoliť.“

Svenol a Eteran si vymenili pohľady. Nebolo treba slov. Toto vysvetľovalo, prečo mali zloději v skrýši také bohatstvo.

„Je to taký čierny obchod,“ vysvetľoval ďalej Gestoy. „Čierny obchod čierneho obchodu. Loď, ktorá tento prach doviezla, neskôr stroskotala a stratila sa v mori aj s posádkou. Viac ako stokrát zapadne slnko, kým sa loď dostane do končín, odkiaľ prach pochádza.“

„Bol si tam niekedy? V tých končinách?“ spýtal sa Svenol.

„Strávil som mnoho dní na mori, ale v tej záhadnej zemi som nebol.“

„A čo to je za zem?“ položil otázku Svenol.

„Počul som námorníkov, ako sa v jednej prístavnej diere rozprávali o cudzom kraji. Vraj je to zem, kde hory chrlia oheň a vypúšťajú temné mračná.“

„Zaujímavé,“ zamyslel sa Svenol.

„A teraz mi povedz, ako si sa k tomu prachu dostal,“ dopytoval sa Gestoy, zvrátil obočie a naklonil sa nad stôl. „Totižto,“ pokračoval šepkom. „Za jedno vrecko prachu by ťa tí nesprávni ľudia mohli...“ Prstom si akože podrezal hrdlo.

„Chápem,“ odvetil sucho Svenol.

Eteran nasucho preglgol. „Takže niekto po nás ide?“

„Ale prestaň,“ odsekol Svenol a mávol rukou. „A teraz sa dáme do jedla. Dáš si bažanta, Gestoy?“

„Samozrejme,“ zalizol sa poviedkár a hodil očkom po pečenej dobrote v strede stola.

Svenol rozkrájal bažanta na tri porcie. Snažil sa, aby mal každý rovnako. Potom sa všetci traja pustili do jedla. Pri jedení sa Svenol a Gestoy rozprávali o nepodstatných veciach.

To sa nepozdávalo Eteranovi. Tí dvaja sa rozprávali, akoby sa nič nestalo. Mohol po nich niekto ísť kvôli tomu prášku? Táto otázka ho znepokojovala, ale jediný, kto sa očividne trápil, bol on.

Po bažantovi a chlebe sa len tak zaprášilo. Na stole ostali už len prázdne tanieri a kosti. Gestoy dopil svoje víno a spokojne si vydýchol. Poďakoval za večeru a pobral sa svojou cestou. Svenol zaplatil za bažanta, chvíľu podebatoval s Pesrou a potom sa spolu s Eteranom vrátili do služby.

---

Noc v uliciach Zeleného Mesta prebiehala pokojne. Vôbec nič sa neudialo. Žiadna bitka, krádež či sťažnosť. Svenol a Eteran sa začínali nudiť. Kráčali po hlavnej promenáde a neprítomne sa pozerali zo strany na stranu. Ani sa nezhovárali. Svenol bol zamyslený a dokonca si nevšimol ani dievčatá.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Eteran pohľadom prechádzajúc hore dole po rušnej promenáde.

„Prášok,“ zahundral Svenol. „Títo zloději musia mať veľmi dobré zázemie aj niekde inde, keď si mohli dovoliť taký prach a že o ňom vôbec vedeli.“

„To preto si taký zamyslený?“

„Nie,“ zakýval hlavou Svenol. „Éterické vlákna. Prehľadávam všetko okolo nás, či nezacítim éter. Zatiaľ však ani náznak. Mám taký pocit, že nás niekto sleduje.“

Eteran sa začal obzerať a snažil sa mať oči všade. „Kde?“ spýtal sa. „Kto nás sleduje?“

„To je len pocit,“ pokračoval Svenol. „Znepokojivé je to, že môj pocit býva vždy správny.“

Niektor vrazil do Svenola. Bol to obyčajný roľník, ktorý sa niekam ponáhlal a nepozeral pred seba. Keď uvidel, do koho narazil, skoro ma spadla sánka.

„Ja sa ospravedlňujem,“ prehovoril roľník a uklonil sa. „Vážení éteristi.“

„To je v poriadku,“ odvetil Svenol a prikývol.

„Pekný večer,“ poprial roľník a pobral sa ďalej nočnou promenádou. Bolo celkom bežné, že pripití ľudia zaujatí remeselnou výrobou do niekoho narazia. Nestalo sa to prvý raz.

„Kde sme to skončili?“ opýtal sa Svenol.

„Niečo máš za opaskom,“ riekol Eteran a ukázal na kus papiera.

Svenol sa pozrel dole na opasok a skutočne za ním mal kus skrčeného papierika. Zobral ho do rúk, rozbalil a všimol si, že je na ňom niečo napísané: „Svenol Liotén. Strecha Bieleho Plameňa.“

„Čože?“ vyhrkol Svenol a začal sa zamračene rozhliadať po promenáde. Pokúsil sa nájsť toho roľníka, ktorý do neho narazil. Nebolo po ňom ani stopy. Nič podozrivé sa na prvý pohľad nedialo. Ľudia sa premávali po rušnej ulici. Éterické svetlá vrhali do noci tajomné svetlo. Ozýval sa smiech a výkriky remeselníkov. Nik z ľudí si éteristov nevšimol.

„Vedel som to,“ povedal Svenol.

„Čo si vedel?“ pridal sa Eteran.

Svenol svojmu spoločníkovi podal kus papierika a povedal: „Vedel som, že nás niekto sleduje.“

Eteran nahlas prečítal z papierika: „Svenol Liotén. Strecha Bieleho Plameňa.“ Potom papierik podal zase Svenolovi. „Čo im tečie strecha?“ spýtal sa.

„Čo?“

„Čo so strechou Bieleho Plameňa?“ pokračoval Eteran

„Teraz si robíš srandu?“

„Nie,“ bránil sa Eteran. „To budeme teraz ešte aj opravovať strechy?“

„Chlapče,“ spustil Svenol a neveriacky pokrútil hlavou. „Ty máš v hlave poriadne pusto.“

„Dostal som ťa,“ usmieval sa Eteran.

„Tak potom mám v hlave pusto ja,“ povedal Svenol, pokrčil papierik a strčil ho do vrečka.

„Niekto sa chce stretnúť.“

„Prečo práve s tebou?“ opýtal sa Eteran. „Skrýšu sme objavili spolu.“

„No vieš,“ spustil trochu previnilo. „Ja som niekoho navštívil už pred službou.“

„Koho?“ vychrlil otázku Etera.

„Nejako veľa sa vypytuješ,“ odbil ho Svenol.

„Vieš,“ dal sa do reči mladý Etera. „Nie každý si môže povedať, že našiel skrýšu záhadných zlodejov, v ktorej bolo toľko zlata, že by si mohol kúpiť aj...“ zamyslel sa. „No povedzme aj taký hostinec Biely Plameň.“

„Toľko zlata tam bolo?“ čudoval sa Svenol. „Kedy si to stihol spočítať?“

„Čože?“ zamračil sa nechápavo Eteran. „O to tu vôbec nejde a navyše...“

„Ako vieš, koľko stojí Biely Plameň?“ pokračoval Svenol v návale otázok. „Odkiaľ to vieš? Kde máš kontakty?“

Eteran len vyvaľoval oči a tváril sa, akoby z neba padali kravy. Snád' sa ten Svenol pomiatol?

„No vidíš,“ riekol Svenol a potľapkal Eterana po pleci. „Veľa otázok je otravných.“ Potom si upravil svoje hnedé vlasy. „Späť k Bielému Plameňu.“

Eteran mávol ľahostajne rukou a nasledoval Svenola k hostincu.

---

Ked' sa éteristi zastavili pred Bielym Plameňom, pozreli sa hore na jeho strechu. Honosná taverna Biely Plameň mala tri poschodia vrátane povaly. Zastavaný rad budov, ktorý lemoval promenádu, nedovoľoval prístup ani z bočnej uličky. Ako sa dostať na strechu, to zostávalo pre Svenola a Eterana záhadou.

„No čo?“ spýtal sa Svenol.

„Netuším,“ odvetil Eteran.

„Asi sa spýtam vnútri.“

„Nebude to nápadne?“

„Veď o nás aj tak vedia, tak je to jedno,“ hovoril Svenol premeriavajúc si hostinec od vstupných dverí až po strechu.

„To je fakt,“ pritakal Eteran. „To sme teda dobrí éteristi.“

„Vpred!“ zahlásil hrdo Svenol a vtrhol do Bieleho Plameňa, akoby mu patril. Hneď pri prvom stole stála Pesra a rozprávala sa s bohatými mešťanmi. „Pesra!“ vykrikol a kývol na dievčinu s bujnými vlnami. Zvodne sa na ňu usmieval. Jeho výkrik bolo dobre počuť, lebo v hostinci vládla veľmi komorná atmosféra. Celá osádka Bieleho Plameňa sa teraz pozerala na dvoch éteristov pri dverách.

Pesru tento náhly vpád zaskočil. „Čo to stváraš?“

„Nuž moja milá!“ kričal ďalej Svenol, akoby bol mestský hlásnik a nie éterista. „Musím sa dostať na strechu tohto krásneho hostinca!“

Eteran sa išiel od hanby pod zem schovať. Červenal sa aj za Svenola a to nepovedal ani slovo. Len tak tam stál a snažil sa tváriť nenápadne ako strom v lese.

„Nehulákaj,“ napomenula ho Pesra a zašermovala prstom do vzduchu. „Zbláznil si sa, Svenol?“

„Mám rád, keď sa hneváš,“ odvetil zvodne a zapozeral sa dievke do očí. Potom sa otočil na Eterana a dodal: „Ostaneš tu. Všímaj si všetko nezvyčajné.“

„Jediný nezvyčajný si tu ty,“ odsekol mladší Eteran. „Prečo tak vykrikuješ?“

Svenol sa k nemu naklonil a potichu prehovoril: „Chcel som vidieť reakcie miestnych. Nemôžeš vedieť, kto z nich v tom je zapletený. A navyše ak sa mi niečo stane, všetci budú vedieť, že som išiel na strechu. Máme svedkov.“

„To dáva zmysel, ale...“

„Hor sa na strechu!“ vykrikol odrazu Svenol, chytil Pesru okolo pásu a rázne s ňou vykročil. Všetci hostia sa pozerali len na nich, akoby spadli z oblohy priamo do hostinca.

„Zošalel si?“ vyštekla karhavo Pesra.

„Len ma zaved' na strechu, krásna Pesra,“ odvetil Svenol pokojne a s úsmevom na perách.

Pesra si vzdychla a ukázala na mramorové schodisko: „Hore po schodoch až na druhé poschodie. Potom rebríkom na povalu a ďalej si poradíš aj sám. Prečo vlastne...“

„Psst,“ prerušil ju Svenol, priložil jej na ústa prst. Potom sa otočil a jednoducho vyšiel po schodisku na druhé poschodie.

Práve tu na druhom poschodí sa nachádzali najdrahšie izby. Prezrádzal to drahý koberec na podlahe a krásne zlaté svietniky na stenách. Svenol prišiel k nenápadným dverám na konci chodby a otvoril ich. Za nimi ho čakal labilný rebrík, ktorý viedol na povalu. Opatrne vyšiel hore stupienok po stupienku.

Ovalil ho pach starého suchého dreva. Na povale vládla tma. Takto v noci cez malé strešné okná neprenikalo takmer žiadne svetlo.

Svenol siahol po éteri a vytvoril si v dlani malý éterický plameň. Povala bola teraz osvetlená. Všade sa povalovali akési staré truhlice, náradie a nejaké zabudnuté škridle. S každým jeho krokom podlaha vízgala ako starý drevený voz na seno. Tu sa určite nikto neskrýval.

„Dobre,“ zahundral sám pre seba. Všimol si, že jedno strešné okno je pootvorené. Zamieril priamo k nemu. Éterický plamienok v jeho dlani vyhasol a povala sa zase ponorila do tmy.

Svenol otvoril strešné okno dokorán. Vyhupol sa hore a len tak tak sa ním predral.

Konečne sa dostal na strechu. Škridle pod jeho nohami držali prekvapivo pevne.

Dnešná noc bola mimoriadne očarujúca. Takto zo strechy videl, ako pod ním žiaria ulice Zeleného Mesta. Ruch promenády doliehal aj sem hore. Pomaličky prešiel ku komínu a oprel sa oň. Zhlboka sa nadýchol nočného vzduchu.

„Tak si tu,“ ozval sa ženský hlas.

Svenol skoro z kože vyskočil. Zľakol sa a stratil rovnováhu. Rozhodil rukami ako strašiak vo vetre, no udržal sa na nohách. Konečne si všimol, kto ho oslovil.

„Čo tak na mňa pozeráš?“ spýtala sa ho Shasta odetá v tmavom. Sňala si z hlavy kapucňu. Pod ligotavými hviezdami nočnej oblohy oplývala dych berúcou krásou.

„Ty?“ čudoval sa Svenol. „Povedal som ti, aby si odišla z mesta.“

Čiernovlasá Shasta zamávala vrecúškom popred jeho tvár. „Vieš čo v ňom je,“ povedala prísne. „O nič sa nepokúšaj, lebo skončíš bez éteru a bola by škoda, keby si padol zo strechy.“

„Dobre,“ prikývol. „O nič sa nepokúsim. Čo vlastne chceš? Ten papierik za opaskom si...“

„Ja nie,“ skočila mu do reči. „Ale my áno. My, Tiene ulice. My sme ti tam dali ten odkaz.“

„Tak čo teda chceš?“

„Pekný výhľad,“ poznamenala Shasta a popozerala sa na takmer nekonečnú spleť šikmých striech.

„Pustil som ťa,“ prehovoril Svenol zahľadený do tváre tej záhadnej ženy. „Druhý raz to neurobím.“

„Preto ti chcem poďakovať,“ usmiala sa Shasta. Jej modré oči priam žiarili. Havranie vlasy lemovali nádhernú takmer až nevinnú tvár. Zdanie však klamalo.

„Ja...“ zakoktal sa Svenol. Toto sa mu ešte nikdy nestalo. Bol s veľa ženami a žiadna ho ešte neobrala o slová. „Ehm,“ odkašľal si a pokračoval: „Dal som ti podmienku, aby si odišla z mesta.“

„Áno, áno,“ mávla nedbalo rukou. „Odídem a so mnou odídu aj Tiene ulice. Už tu pre nás nie je miesto. Ale chcem niečo, čo mi patrí. Chcem zvyšok toho prášku. Viem, že ho máš.“

„Nie,“ odpovedal pohotovo Svenol. „Buď si ho zoberieš odo mňa silou, alebo mi odpovieš na pár otázok a potom si rozmyslím, či ti ho dám.“

„Dobre,“ prikývla Shasta. „Pýtaj sa.“

Svenol sa pohodlne oprel o komín a skrížil ruky na hrudi. „Chcem vedieť, odkiaľ je ten prášok.“

„Neviem,“ odpovedala. „Jediné čo viem, že je z druhej zeme za veľkým morom. Je veľmi cenný a už sa nedá dostať. Loď, ktorá ho vozila, stroskotala. Možno náhodou a možno ju niekto potopil vo vojne obchodníkov.“

„No toto,“ odvetil Svenol. „To je teda rozprávka.“

„Je mi jedno, či mi veríš.“

„Vojna obchodníkov?“ pokračoval Svenol. „Čo to je?“

„Vidím,“ odpovedala Shasta, „že k éteristom správy neprúdia. V Zemi morského národa vládne vojna obchodníkov. Potápajú si lode, najímajú si hrdlorezov aby odstránili konkurenciu a tak podobne.“

„A ty si v tom ako zapletená?“ spýtal sa Svenol. Začínal si spájať okolnosti. Pomaly to celé dávalo zmysel.

„To si nechám pre seba.“

„Pracujete pre nejakého obchodníka?“ vyzvedal ďalej Svenol.

Čiernovláska len mykla plecami.

„Ako ste sa pohybovali ulicami, že sme o vás nevedeli?“

Shasta sa pobavene usmiala. „Obávaní éteristi a my sme vás prekabátili.“

„Ako?“ dožadoval sa Svenol ďalej. „Ako ste nás prekabátili?“

„Tak za prvé,“ spustila Shasta. „Éter sme používali v chodbách pod zemou, takže nebol počuť tresk.“ Čiernovláska potlačila vrecúško s práškom. „Za druhé. Tento prášok ťa odpojí od éteru, ale keď ho dobre použiješ na seba, nedokážu ho v tebe vycítiť ani ostatní. Môžeme chodiť okolo teba každú noc a ty nikdy neprídeš na to, že sme divokí éteristi. Účinok je krátky, ale postačujúci.“

„Takže,“ zamyslel sa Svenol, „celý ten čas sme to mali pod nosom.“

„Ešte niečo?“

„Áno, ešte jedna vec.“

„Počúvam.“

„Chcem vedieť,“ pozrel sa Shaste do modrých očí. „Chcem vedieť, kde ťa nájdem, keď odídeš z mesta.“

„Ale, ale, ale,“ doberala si ho. „Načo ti to bude?“

„Kde?“ opýtal sa znova.

Shasta sa naklonila bližšie a pošepkala mu do ucha: „Ja nájdem teba.“ Odtiahla sa od neho a urobila krok vzad. Nadstavila pred seba dlaň. „A teraz to vrecúško.“

„Posledná otázka,“ riekol Svenol. „Odídete z mesta?“

Shasta prikývla. „Áno. Už som tu ostala len ja. Chcela som od teba to vrecúško s práškom.“ Na chvíľu sa odmlčala. „A chcem ti poďakovať za to, že si ma nechal ísť. Teraz som mohla hniť v žalári pod mestom.“

„Shasta,“ oslovil ju Svenol a nevedel čo ďalej povedať. Mal by ju dolapiť? Mal by ju nechať ísť? Zlodeji odídu z mesta a to je podstatné. Ale mal by jej skutočne odovzdať to vrecúško, keď jeho obsah bol taký drahý a výnimočný? Nevedel, čo robiť.

„Tak čo?“ Shasta prerušila jeho myšlienky.

„Tu máš,“ dal jej vrecúško so záhadným práškom. „Zober si ho a chod.“

Shasta vrecúško uchmatla. Nepovedala nič. Jej úsmev hovoril za všetko. Otočila sa a po šikmej streche prešla až na okraj. Chvíľu len tak stála a pozerala sa dole do tmavej uličky. Potom bez slova skočila dole.

Svenol sa rozbehol na kraj strechy, no dával si pozor na škridle. Opatrne nazrel cez okraj dole. Nikde nič nevidel, len tmú v uličke za drahým hostincom.

---

Svenol zišiel dole do Bieleho Plameňa. Tam ho netrpezlivo čakal mladý Eteran. Stál nenápadne pri vchodových dverách a nervózne prešľapoval na mieste.

„Tak čo?“ spýtal sa ho Eteran. „Čo bolo na streche?“

„Pod,“ povedal Svenol a potľapkal svojho spoločníka po pleci. „Ideme do ulíc.“

„Ale...“

„Ideme!“ zavelil Svenol. Ani sa nerozlúčil s krásnou Pesrou. Nemal na to teraz vôbec náladu. Aj tak bola zaneprázdnená obsluhou zbohatlíkov.

Svenol a Eteran vykročili na hlavnú promenádu plnú života, vôní a chutí. Éterické svetlá v aleji stromov v strede ulice žiarili krásnym žltým svetlom a dodávali dláždenej promenáde nezameniteľnú atmosféru.

„Tak čo bolo tam hore?“ prehovoril napokon Eteran.

„Bol tam niekto z Tieňov ulice,“ odpovedal Svenol.

„Čože?!“ vyhrkol Eteran. „A čo...“

„Len pokoj,“ prerušil ho Svenol. „Tá osoba odo mňa chcela vrecúško s práškom.“

„Dúfam, že si ho neodovzdal.“

„Ale áno,“ odpovedal Svenol. „Odovzdal.“

„Čo si sa pomiatol?“ rozčuľoval sa mladý Eteran. „Neverím tomu.“

„Nemal som na výber,“ vysvetľoval Svenol. „Nemohol som siahnúť po éteri. Spadol by som zo strechy.“

„Takže preto sa chceli stretnúť na streche,“ poznamenal Eteran.

„Presne tak,“ prikývol Svenol.

„Dobre,“ pokračoval Eteran. „A teraz čo? Nemáme prášok, nemáme dôkaz nemáme nič.“

Svenol vytiahol z kapsy za opaskom malé kožené vrecúško. „Myslím, že som im dal všetko?“

„Ty...“ čudoval sa Eteran. „Teba človek nemôže podceňovať.“

„Na to si prišiel až teraz?“ reagoval otázkou Svenol. „A čo je dôležité, tak zloději už opustili mesto. Neostalo tu pre nich nič.“

„Ako to vieš?“

„Proste viem,“ odpovedal a zhlboka sa nadýchol čarovného vzduchu promenády. Pleskol mladého Eterana po chrbte. „A teraz pod'. Ideme si to tu vychutnať!“ zahlásil hrdo a vykročil. Ruch hlavnej ulice ho lákal a dodával mu chuť do života.

Noční vtáci, Svenol Liotén a Eteran Naitbird pokračovali v službe.